

Oponentský posudek na diplomovou práci

Název diplomové práce: **Postavení a činnost České lékařské komory**
Diplomant: **Jaroslav Klůfa**
Vedoucí: JUDr. Ing. Josef Staša, CSc.
Oponent: JUDr. Petr Svoboda, Ph.D.

I.

Práce je výborně zpracovaná.

Obsahová struktura práce je logická. Autor postupuje ve výkladu standardním schématem – od obecného ke zvláštnímu, od organizačních otázek k otázkám činnosti, tj. pravomoci a působnosti.

V 1. části se autor zabývá obecnými (zejména pojmovými) otázkami - samospráva, profesní samospráva, veřejnoprávní korporace, profesní komora a neprávni (a sice politické, sociologické a ekonomické) znaky České lékařské komory (dále jen „ČLK“). Na str. 7 až 8 se autor dotkl dvou stěžejních správně-teoretických otázek, které se týkají pojmové podstaty samosprávy.

Za prvé, v poznámce pod čarou č. 29 se dotkl otázky, zda za škodu způsobenou orgánem profesní komory při výkonu veřejné moci (vrchnostenské profesní samosprávy), odpovídá stát, nebo sama profesní komora. Ocitoval zde rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7.11.2003 sp. zn. 51 Co 304/2003, podle něhož Česká lékárnická komora při vydávání osvědčení (rozhodnutí) o splnění funkce odpovědných zástupců podle § 2 odst. 2 písm. d) zákona ČNR č. 220/1991 Sb. vykonává (nepřímou) státní správu; proto za škodu způsobenou při vydání či nevydání takového osvědčení (rozhodnutí) odpovídá stát podle § 3 písm. b) zákona č. 82/1998 Sb., nikoli Česká lékárnická komora. Autor (podle mého názoru správně) poukázal na to, že jde o problematický právní názor, avšak (ke škodě věci) tento svůj kritický názor blíže nerozvedl. Zajímala by mne proto jeho bližší argumentace, včetně jeho názoru na to, kdo a na základě čeho by tedy měl za škodu v uvedeném okruhu případů odpovídat, pokud nejde o výkon státní správy, a tudíž by neodpovídal stát.

Za druhé, autor naznačil, že je nepřesné ztotožňovat „samosprávu“ s „autonomií“. Na podporu ocitoval (klasické) vymezení E. Háchy, podle něhož znakem autonomie (na rozdíl od samosprávy) je pravomoc nesuverénních svazů vydávat právní normy. Na str. 81 až 86 se pak zajímavě a obsírně zabývá „autonomní normotvornou pravomocí“ České lékařské komory, tj. její pravomocí vydávat na základě zákona tzv. statutární předpisy. Podobnou pravomoc mají i ostatní profesní komory. Podobnou pravomoc mají i obce a kraje, když vydávají obecně závazné vyhlášky v oblasti samostatné působnosti. Jak by tedy autor argumentoval (v odkazu na E. Háchu) ve prospěch názoru, že „samospráva“ není „autonomií“, když i české samosprávné veřejnoprávní korporace mají normotvornou pravomoc?

V 2. části autor provádí komparaci v čase (historie lékařských komor na území českých zemí) a v prostoru (lékařské komory v Německu, Rakousku a v některých dalších středoevropských státech).

Ve 3. a 4. části autor rozebírá základní otázky organizace a členství v ČLK. Zde je zajímavá kapitola 4.2.3., ve které autor rozebírá současný (v jistém ohledu absurdní) model, podle něhož jsou povinně členy ČLK i zaměstnaní lékaři – organizace svobodného povolání tak sdružuje i „závislé“ (a tedy nesvobodné) členy.

V 5. části se autor zabývá činností ČLK, tj. její pravomocí a působností. Tato část je podle mého názoru nejzajímavější. Autor poměrně do hloubky analyzuje zejména normotvornou a disciplinární pravomoc ČLK. Ve výkladu o statutárních předpisech bych autorovi vytkl snad jen to, že se podrobněji nezabýval otázkou, jak posoudit a řešit případný rozpor statutárního předpisu se zákonem, pokud se sama ČLK nemá ke zjednání nápravy (srov. str. 85-86, str. 88-89).

V závěru autor prokázal schopnost syntetizovat svá zjištění z předcházejících částí a dospět k poměrně uceleným a racionálním vývodům i úvahám *de lege ferenda*. V závěru (na str. 129, v textu též na str. 28) mne zaujala autorova myšlenka *de lege ferenda* na „rozdělení ČLK do kurií, které sdruží lékaře jednotlivých segmentů“; jako hlavní argument na podporu této změny uvádí zvýšení její akceschopnosti. Důsledkem kurií je ovšem nerovnost volebního práva do orgánů komory, a tedy i možná kolize s čl. 21 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Domnívá se autor, že zvýšení akceschopnosti komory je dostatečným legitimním důvodem k potenciální nerovnosti volebního práva, nebo by našel i nějaké další argumenty?

Práce se dobře čte. Autor se vyjadřuje jasně a přesně. Logický myšlenkový tok je uspořádaný.

Uzavírám, že předložená diplomová práce splňuje všechny požadavky stanovené na práci tohoto typu.

II.

Na základě výše uvedených skutečností **doporučuji** předloženou diplomovou práci **k obhajobě** a navrhuji ji klasifikovat známkou „**výborně**“.

V Praze dne 30.5.2011

JUDr. Petr Svoboda, Ph.D.

Katedra správního práva a správní vědy PF UK v Praze